

Пею К. Яворовъ

Роденъ е презъ 1877 год. въ гр. Чирпанъ, а се самоубилъ презъ 1914 год. Билъ е дълги години пощенски чиновникъ, а после секретаръ на Нар. театръ Яворовъ е единъ отъ нашитъ голъми поети. Написалъ е стихотворнитъ сборки: „Стихотворения“, „Безсъници“, „Подиръ сѣнкитъ на облацитъ“ и дветъ драми: „Въ политъ на Витоша“ и „Когато гръмъ удари“ — играни съ успѣхъ въ Нар. театръ. Споменитъ му отъ четничеството изъ Македония сж събрани въ две книги: „Гоце Дѣлчевъ“ и „Хайдушки копнения“. Лъжливото му име (псевдонимъ) Яворовъ — е измислено отъ Пенчо Славейковъ.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде сюрпризиранъ съ единъ хубавъ подаръкъ.

Ловъ на китове

Китътъ е известенъ, поне всѣкому, отъ снимки. Това гигантско морско животно достига до 22 метра дължина и се храни съ дребни раковидни животинки, които се намиратъ въ изобилие въ Беринговото море. Китътъ плува лениво, съ отворени уста. Въ тѣхъ може свободно да се настани канцеларско бюро, заедно съ чиновника до него. Устата му сж снабдени съ огромни гребени, презъ които, когато склочи челюсти, прецежда водата, за да погълне изобилието отъ дребни животинки, останало въ устата му.

Китътъ се задържа подъ водата 15 до 20 минути. Следъ това изскача на повърхността, за да поеме въздухъ, понеже той не е риба, а бѣлодробно млѣкопитаещо, което ражда живи своитъ малки. Излизането на кита надъ водата е величествена картина: отъ ноздритъ му излиза съ шумъ, напомнящъ свистенето на локомотивъ, струя вода и пари на височина 4 до 5 метра. Този моментъ използва китоловния параходъ, за да изпрати на самодоволния гигантъ една харпуна (малка граната, на която е прикрепена една кука). Ранениятъ и раздразненъ китъ се мѣта така диво, че образува голъми вълни наоколо си, а следъ това хуква съ 12 до 15 морски мили въ часъ. Китоловниятъ корабъ е принуденъ често пжти по нѣколко дни да се движи следъ ранения и закаченъ китъ, за да дочака момента, въ който той ще се обърне съ набраздения си коремъ нагоре.

Като гледамъ баба
толкозъ остарѣла
и каква е слаба,
още — побѣлѣла

и когато ходи
какъ се мжчи, страда,
менъ не ми се вѣрва
да е била млада.

Морни пжтници, всрѣдъ великата пѣсѣчна пустиня, се лять на Аллаха да ги отведе къмъ нѣкой спасителенъ оазисъ.

И единъ отъ тѣхъ съ копито бие нервно по земята.
— Кой е Влади? — пакъ запита буйно майсторътъ Незнаенъ.
— Ето, този е, — обади бързо старецътъ кончето, този е синътъ ми Влади, дето бие съсъ крачето.
Сякашъ сила непозната чакъ до поясъ вби въ земята майсторътъ, а на гората зашумѣха въ хоръ листата.
Въ мигъ предъ стареца се редятъ осемъ момъка засмѣни и приветливо го гледатъ — все еднакво премѣнени.
И сж лика и прилика, като стъркове отъ жито, като Пиринска иглика.
А Незнаенъ тѣй го пита:
— Кой отъ осемтѣ е Влади?
Гледа старецътъ момцитѣ.
— Тоя тукъ е, — той обади, — дето гледа въ висинитѣ.
Вихъръ сви се, непозната сила вби чакъ въ дънъ земята майсторътъ, а на гората зашумѣха въ хоръ листата.
Изъ гората въ мигъ изкочи и затича Влади веселъ, младата му кръвъ клокочи, отъ устата лѣй се пѣсень:
— Победихме, татко, злиятъ искаше да ни измами,
доде живъ съмъ — съсъ магии все да бжда подъ властѣта му.

Симеонъ Мариновъ

Чудниятъ занаятъ

Приказка въ стихове (5)

Но отъ него азъ научихъ,
тате, занаятъ нечуванъ,
своя образъ азъ сполучихъ
всѣкакъ да преобразувамъ:
на животно, риба, птица,
що лети изъ висинитѣ
и на камъкъ, на тревица,
сгушена посрѣдъ скалитѣ.
Мога да разбирамъ, тате,
що животнитѣ говорятъ,
де е скрито старо злато
и кои сж лоши хора.
Всичко туй научихъ лесно.
Отлетѣха три години,
пълни съ знания чудесни,
а сега да си заминемъ.
Тръгнаха. Вървятъ и пѣятъ,
нѣма зарадъ тѣхъ умора,
небеса предъ тѣхъ свѣтлѣятъ
и примамва ги просторътъ.
Ей рѣчица приближиха,
тамъ девойки платно бѣлятъ,
въ храститѣ се тѣ прикриха
и долита птица бѣла.
Почва пѣсень тя да пѣе
и не пѣе, а говори.
Влади весело се смѣе,
вгледанъ въ синитѣ простори.
— Срѣдъ момитѣ — мома злато,
мома чудна хубавица,

умна, спретната, богата, —
тѣй мълвѣше тая птица!
Влади слуша. Кжщовница
ще му се и той да случи,
тая горска хубавица
ще ли днесъ той да случи?
Ето, тръгватъ къмъ рѣката,
а девицата свенливо
вече дава си ржката
и имъ кима приветливо.
Що бѣ радость, смѣхъ и пѣсни
подиръ три дни въ планината,
младоженцитѣ чудесни
благодляваше бащата.
Златни нанизы блестѣха,
скжпи прѣстени за чудо,
хора вече се тѣлпѣха
и извиха хоро лудо.
Ехъ, че пѣеше гората,
птици пойни прелетѣха,
екна буйно планината,
яворитѣ зашумѣха.
Ей сърна се приближава,
тамъ пѣкъ зайчето се тули,
мечки, вълци тамъ заставатъ,
катеричка орѣхъ брули.
Пѣятъ въ миръ животни, птици,
и хората се извиватъ.
Влади съ своята хубавица
съ дари гоститѣ покрива.
Тамъ и азъ бѣхъ. И на края
поздрави му азъ изказахъ,
върнахъ се дома и тая
чудна приказка разказахъ.

Край.